

Vijf dates

**MAN &
liefde**

AMY JO COUSINS

Amy Jo Cousins

Vijf dates

De Fontein

Hoofdstuk 1

Zodra de *punt returner* over de dikke witte streep de *end zone* in kwam, ging Devins telefoon. De eerste noten van *Evil Woman* schalden door de plotselinge stilte, terwijl hij de televisie uitzette.

Verdomme.

Hij liet zich achterover op de bank vallen, met zijn arm voor zijn gezicht geslagen alsof hij Lucy op die manier kon buitensluiten. Met een kreun bracht hij de telefoon naar zijn oor. ‘Ik mis John Elway.’

‘Jij spoort niet. Peyton is geweldig.’ Zijn zus toonde nooit een greintje medeleven als hij een weddenschap van haar verloor.

‘Peyton Manning is waardeloos.’

‘Kop op, de Broncos hebben gewonnen. Je bent zelf zo stom geweest om op de extra punten te wedden.’

‘Daarom mis ik Elway ook. Die had nog wel een *touchdown* gescoord, zodat ik alsnog had gewonnen.’

‘Jammer dan, loser.’

‘Wat je zegt, ben je zelf.’

Zijn vloerplanken trilden door een harde bonk.

‘Hou op.’

De planken trilden weer, omdat er tegenaan werd gebeukt.

‘Waarmee?’

‘Gooi die football niet steeds tegen het plafond. Ik haat je.’

Het grootste deel van de tijd vond hij het heerlijk om boven zijn zus te wonen. Dat maakte het makkelijk om op zijn neefje te passen, maar als hij behoefte had aan privacy of op zondag in zijn ondergoed football wilde kijken, had hij daar alle gelegenheid voor.

Bonk.

Er waren echter ook momenten dat hij het liefst naar de andere kant van de stad wilde verhuizen. Naar een buitenwijk. Misschien zelfs terug naar Colorado, als hij daarmee kon voorkomen dat ze het hem inwreef wanneer hij van haar verloor.

‘Je weet niet eens wat de tegenprestatie is.’

‘Ik weet nu al dat het ellendig wordt. Of *gênant*. Of allebei.’

Soms vroeg Devin zich af hoe de eerste drie jaar van zijn leven waren geweest. Daar herinnerde hij zich niets meer van, maar hij stelde zich de tijd voordat zijn zusje was geboren voor als een en al rozengeur en maneschijn.

Het moest fantastisch zijn geweest.

‘Dat is niet aardig. Zou ik mijn grote broer zoiets aandoen?’

O, shit. Hij hoorde aan haar suikerzoete stem dat ze haar lachen amper kon inhouden.

Dit werd erg.

Erger dan ooit.

‘Je bent geadopteerd.’ Hij hield de telefoon een eindje bij zijn oor vandaan omdat er een kakelende lach in zijn oor drong. ‘We hebben geprobeerd je aan een ander gezin te verkopen, maar niemand wilde je hebben. Waarom sluit ik eigenlijk nog weddenschappen met je af? Ik win toch nooit.’

‘Geen idee, sukkel. Als ik jou was, zou ik het niet doen.’

Hij kon het ook alleen zichzelf verwijten. Hij had beter moeten weten. Telkens wanneer ze een weddenschap afsloten, kwam hij als verliezer uit de bus. Of de weddenschap nou over football ging, over de volgende verkiezingen of over hoelang de plaatselijke supermarkt al bestond. Toch trapte hij er telkens weer in. Omdat hij ervan uitging dat er uiteindelijk gerechtigheid zou komen, was hij er steeds weer van overtuigd dat hij deze keer eindelijk zou winnen.

Alleen was dat tot nu toe nog niet gebeurd.

Verdomme, Peyton Manning. Had je nou niet nog één touchdown kunnen scoren? Zelfs een fieldgoal of een safety was al genoeg geweest.

Devin slaakte een zucht en zette zich schrap. ‘Nou, wat is mijn tegenprestatie, etterbakje?’

‘Ik heb nog even de tijd nodig om die voor te bereiden. Kom je straks bij me eten?’

‘Nee. Ik moet nog weg.’

‘Spannende date?’

Mocht hij willen. Hij had het zo druk met zijn werk, oppassen en proberen naar de sportschool te gaan dat hij al geen fatsoenlijke date had gehad sinds... jeetje, hij wilde niet eens uitrekenen hoelang dat al geleden was. Vrijwel anonieme contacten die puur om de seks draaiden? Geen probleem. Maar een echte date, waarbij je een gesprek moest voeren en je afvroeg of je diegene nog eens zou zien? Ha. Nee. ‘Ik heb uitgeslapen. Straks ga ik nog naar de sportschool, dus ik ben laat thuis.’

‘Morgen dan. We bestellen pizza. Dan vertel ik je er alles over.’

Hij kreunde hard genoeg om Lucy's lach te overstemmen. Toen hij nadat hij had opgehangen de football weer tegen zijn vloer hoorde bonken, zwaaide hij zijn benen van de lange leren bank en stampte met zijn hielen op de vloer. Hij stelde zich voor dat het gelach van zijn zus opsteeg door het verwarmingsrooster en hem achtervolgde toen hij de woonkamer uit liep om zich aan te kleden.

Zes en een half kilometer op de loopband en een uur met gewichten trainen later was zijn endorfinegehalte torenhoog en voelden zijn biceps, triceps en schouderpijnen lekker los aan. De spierpijn zou pas morgen komen, net op tijd zodat hij zich nog ellendiger zou voelen wanneer Lucy vertelde over haar plannetjes om hem te laten boeten voor de verloren weddenschap. De vorige keer had ze hem in het schooltoneelstuk laten opdraven als de superheld die iedereen moest redden.

Die drie avonden op het podium was hij in een strakke jumpsuit en een aangepast Mexicaans worstelmasker omringd geweest door negenjarigen die vals kerstliedjes zongen – of nee, fééstliedjes. Dat had hem wel moeten genezen van zijn neiging om weddenschappen aan te gaan met Lucy. Hij had het ruim zes weken volgehouden.

Was hij maar zo verstandig gebleven.

In de kleedkamer trok hij zijn bezwete sportkleding uit en schoot een schone joggingbroek en een hoodie aan, terwijl hij de blik van een andere vaste zondagavondklant op zijn kont voelde. Even dacht hij erover na, over het ritueel van blikken over en weer, een achteloos gesprekje, het aanbod van vrijblijvende seks, maar hij kon er geen enthousiasme voor opbrengen. Dus zwaaide hij zijn sporttas over zijn schouder, knikte naar de spierbundel en glimlachte op weg naar buiten omdat hij er twee opgehaalde schouders en een knipoog voor terugkreeg.

Volgende keer, misschien.

Als hij zich tenminste nog in het openbaar durfde te vertonen na wat Lucy voor hem in petto had.

‘Jezus. Allemachtig...’

‘Ja,’ verzuchtte Lucy.

Devin rukte zijn blik los van de foto. Door stevig te onderhandelen had hij al voor elkaar dat hij niet op tien dates hoefde met mannen die zijn zus van internet had geplukt – van datingsites, niet van Grindr, gelukkig. Hij hoopte maar dat ze die app nooit zou ontdekken. Nu

hoefde hij nog maar vijf martelsessies te doorstaan. Dates, bedoelde hij, uiteraard. Maar toch zat iets hem niet lekker.

Er klopte iets niet.

‘Wil hij met me uit?’

Niet dat het hem aan zelfvertrouwen ontbrak. Oké, hij had niet meer die strakke sixpack van vroeger, maar hij was lang, lekker gespierd door het gewichtheffen en knap genoeg om in een nachtclub een scharrel te kunnen oppikken.

Maar die jongen...

Goeie genade.

Hij was vijftientig, hooguit. Met een engelachtig gezicht en zwart haar dat voor zijn ogen viel. Die waren enorm en donker en er lag een licht gekwelde blik in. Of iets ondeugends. Of allebei. Normaal gesproken viel hij niet op verwijfde types. Teer en klein was niets voor hem. Hij had graag een man die tegengas kon geven, die kon uitdelen en incasseren. Een man bij wie hij niet bang hoefde te zijn dat hij hem doormidden zou breken.

Maar iets aan deze jongen trok hem aan. De foto was vakkundig belicht en Devin was jaloers op de fotograaf omdat die de jongen in levenden lijve had gezien.

‘Jullie hebben donderdagavond om zeven uur een afspraak bij Iberico.’

Daarmee probeerde Lucy hem om te kopen. Ze wist dat hij groot fan was van de tapasbar aan LaSalle Boulevard en wilde hem duidelijk zover krijgen dat hij aan deze waanzin meedeed door hem *jamón ibérico*, *queso manchego* en de beste olijven aan deze kant van de Atlantische Oceaan te beloven.

‘Wacht. Even serieus. Is die kerel een gigolo, of zo?’

‘Wat?’

‘Ik wil maar zeggen, dat soort jongens gaan niet uit met mannen zoals ik. Tenzij hij denkt dat ik steenrijk ben, of zo.’

Lucy wendde haar blik af. ‘Nee! Daarover zou ik nooit liegen.’

Dat ene verraderlijke woordje ontging hem niet. ‘Dáároveň? Dáároveň zou je niet liegen?’

Ze kreeg rode konen. Door hun lichte huid hadden ze allebei de pech dat ze het niet konden verbergen als ze moesten blozen.

‘Waar heb je dán over gelogen?’

‘Ik, eh... heb misschien een oude foto voor je profiel gebruikt.’

Hij deed zijn ogen dicht en telde tot tien. ‘Hoe oud, Luce?’

‘Niet boos worden.’

O. Shit.

‘Hoe oud?’ Hij perste zijn lippen op elkaar en wachtte af. Lucy keek uitdagend terug, maar hij wist dat zijn zus er niet tegen kon als het gesprek stilviel. Hij hoefde alleen maar zijn mond te houden, dan zou ze...

‘Oké, oké! Ik heb die foto gebruikt die ik bij het meer van je heb gemaakt.’

Niet-begrijpend schudde hij zijn hoofd. Welke foto?

Lucy trok haar wenkbrauwen op en staarde hem aan alsof hij achterlijk was.

Een foto die ze bij het meer had gemaakt? De afgelopen paar jaar waren ze vaak met Rowan naar Lake Michigan gegaan, maar hij kon zich geen foto van hem alleen herinneren die zijn zus kon bedoelen.

‘Niet dit meer. Dat andere.’ Op haar gezicht verscheen een spijtige uitdrukking.

Fuck. Nee, hè?

Over die tijd hadden ze het nooit meer. Over de zomers die ze in het huisje aan het meer hoog in de bergen hadden doorgebracht, als kind. Lekker rennen in de bossen, vissen vanaf de steiger, de sterren die ’s avonds zo fel schitterden dat het leek alsof de zon nooit was ondergegaan.

Dat waren ze allemaal kwijtgeraakt toen ze het huis uit waren gegaan, samen. Nou ja, misschien had zij nog wel terug kunnen komen, zelfs na het schandaal van zwanger raken op haar achttiende. Maar na wat hij had gedaan, was er voor hem geen terugkeer meer mogelijk geweest.

Het was de makkelijkste keuze die hij ooit had gemaakt: de woede van zijn ouders afleiden van zijn jongere zus. Ze had er zo stilletjes en angstig bij gezeten op de bank, met haar blik naar beneden gericht en haar handen in haar schoot, verscholen achter haar haar. Hij had iets nats op haar vuisten zien glinsteren en geweten dat ze geluidloos zat te huilen, terwijl hun ouders boven haar uit torenden en tekeergingen over zondaars en sletten en dat ze haar studieplannen nu wel vaarwel kon zeggen. Hij had geweten dat ze niet van hem verwachtte dat hij haar zou redden, dat ze hem alleen had gevraagd om erbij te zijn wanneer ze het aan hun ouders vertelde in de hoop dat hij na afloop haar scherven bij elkaar zou rapen en weer aan elkaar zou proberen te lijmen.

Maar hij had het niet kunnen aanzien dat ze zo gemeen deden tegen zijn levendige, opgewekte zusje, dat er op dat moment zo klein, bevend en bijna gebroken uitzag.

‘Ik ben homo.’

Achteraf bezien was het best gemakkelijk dat hij het zes of zeven keer had moeten herhalen voordat zijn ouders lang genoeg ophielden met schreeuwen om hem te kunnen horen.

Op dat moment had het eerder gevoeld alsof hij in een torenhoge boom was geklommen en in de boomstam onder zich hakte tot hij viel.

Lucy's buitenechtelijke zwangerschap van een man wiens naam ze niet wilde noemen was niets vergeleken bij hun zoon die uit de kast kwam.

Devin merkte dat hij zijn adem had ingehouden en liet die luidruchtig ontsnappen, terwijl hij zijn hoofd schudde en met zijn schouders rolde om de spanning eruit te krijgen die hem altijd overviel wanneer hij aan hun ouders dacht. Na al die jaren was zijn woede overgegaan in kilte en berusting, maar door de kleinste dingen kon hij meteen weer terug geslingerd worden naar die middag vol woede, angst en die overweldigende beschermingsdrang. Die gevoelens waren al snel gevolgd door paniek en misselijkheid door het besef dat hij in zijn eentje verantwoordelijk was voor het achttienjarige zwangere meisje dat hem hielp hun spullen in zijn auto te laden.

Misschien was hij destijds nog niet zo intimiderend geweest als hij nu kon zijn, maar hij was mans genoeg geweest om buiten de slaapkamerdeur van zijn zusje op wacht te staan terwijl ze haar koffer pakte.

Dat was de laatste zomer die ze aan het meer in de bergen hadden doorgebracht. Hij was halverwege zijn masteropleiding in de architectuur geweest en wist dat Lucy zich nog steeds schuldig voelde omdat hij er de brui aan had gegeven en een baan had gezocht als technisch tekenaar, om hen allebei te kunnen onderhouden tijdens haar pittige zwangerschap.

Zelf had hij er nog geen moment spijt van gehad.

Maar die laatste zomer... die was magisch geweest. Hij had zijn toenmalige vriend meegenomen, hoewel ze alles stiekem hadden gedaan en alleen Lucy had doorgehad hoe het echt zat. Elke dag hadden ze urenlang halfnaakt rondgelopen, in een bergweide na een zweterige wandeling, of op de steiger om een verfrissende duik in het meer te nemen. Het was niemand opgevallen hoe vaak Tommy en hij stiekeme blikken op elkaar hadden geworpen. Niemand behalve Lucy.

Die zomer was ze obsessief bezig geweest met haar camera. Ze had elke dag honderden foto's gemaakt en was hele avonden bezig geweest om ze uit te zoeken en alles weg te gooien wat niet perfect was. Van hem had ze een foto gemaakt waarop hij alleen een spijkerbroek droeg en op zijn ellebogen achterover leunde, met de sixpack waarop hij zo trots was vol in het zicht. Zijn gebronsde huid straalde en zijn haar was zo lang dat het in luie

krullen op zijn voorhoofd viel. Hij glimlachte naar Tommy, met zijn gedachten bij de uren die ze een dag eerder samen hadden kunnen doorbrengen toen ze boodschappen gingen doen in het centrum. Lucy had het vleugje opwinding in zijn ogen weten vast te leggen.

De perfecte zomerse foto. De perfecte zomerse jongen.

Dertien jaar geleden.

‘Staat die op...’

‘Op Guys4Guys.com, ja.’

Hij liet zich naar voren zakken tot zijn voorhoofd de keukentafel raakte. ‘Ik kan dit niet.’

‘Natuurlijk wel.’

‘Nee, echt niet. Weet je wel hoe vernederend dit is?’

‘Hoezo? Je bent nog steeds een lekker ding. Hij vindt je vast geweldig. Trouwens, dit is nog maar een opwarmertje.’

‘Wat?’

‘Ja, hèhè. Die jongen is nog niet droog achter zijn oren. En zo’n knappe vent die nog single is, daar moet wel iets mis mee zijn, toch? Waarschijnlijk is hij een leeghoofd of een stalker. Maar je kunt wel wat oefening gebruiken en misschien levert het je nog wel wat actie op.’

‘Luce. Hij gaat echt niet met me... zoenen.’ Hij slikte het woord in dat hij bijna had gezegd en wierp een blik op Rowan, die zodra de restjes pizza in de koelkast stonden oordopjes had ingedaan en zijn huiswerk tevoorschijn had gehaald. ‘Hij blijft vast niet eens eten. Als hij me ziet, rent hij binnen tien seconden de deur uit.’

‘Hou toch op. Dat doet hij heus niet. In zijn mailtjes komt hij heel aardig over.’

‘Heb je met hem gemaïld? Waarover?’

‘Rustig maar. Ik heb alleen die date geregeld, nadat hij je foto had geliket.’

Devin kreunde en bonkte met zijn hoofd tegen de tafel. ‘Ik ga niet.’

‘Laat je hem een blauwtje lopen? Laat je die arme Jay in zijn eentje aan de bar zitten, urenlang, afgewezen en doodongelukkig omdat zijn date niet is komen opdagen?’

Nu had de rockster met het engelengezicht een naam.

Jay.

Hij hield zijn hoofd schuin om zijn zus een vernietigende blik toe te werpen terwijl ze zijn bord pakte om het af te wassen. ‘Zo’n jongen blijft niet lang alleen.’

‘Wat voor jongen bedoel je precies?’

Het voelde raar om het te zeggen, maar: ‘Hij is beeldschoon.’

De blik in haar ogen werd zachter. Ze deed een stap naar hem toe en legde haar hand in zijn nek om er een kneepje in te geven. ‘Ga nou maar gewoon. Zeg dat je maffe zusje het geregeld heeft. Misschien wordt het best leuk.’

‘Het wordt niet leuk. Dit wordt de slechtste date ooit.’

Zijn zus woelde nog even door zijn haar en liet hem aan de keukentafel achter met haar zoon. Uit zijn oordopjes klonken de blikkerige klanken van een rapnummer, terwijl hij in een notitieblok zat te krabbelen.

Zoals altijd wachtte Lucy tot ze op veilige afstand was voordat ze de genadeklap uitdeelde. ‘Trouwens, voor de weddenschap telt het pas als een date als je een nachtzoen krijgt.’

Er zat altijd een addertje onder het gras.

E-book oktober 2021

Oorspronkelijke titel *Five Dates*

Copyright © 2014 by Amy Jo Cousins

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Erica Disco

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock/Vishstudio

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN e-book 978 90 261 57752

ISBN luisterboek 978 90 261 58148

NUR 455

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.